

יו"ד. ווי גערעדט כמה פעמים, אז אויך סדר פון תורה איז תורה, ובנוגע לעניינים: די דינים פון י"ד וט"ו שבאדר ראשון שטייען אין שו"ע נאך אלע דינים פון פורים שבאדר שני. איז ניט פארשטאנדיק: בכלל זעט מען דאך אז דער סדר הסימנים שבשו"ע איז לפי סדר הזמנים, פריער - הלכות ר"ה, דער- נאך - הלכות יו"כ, דערנאך - הלכות סוכה (און הלכות לולב), דערנאך - הלכות חנוכה, דערנאך - סדר ד' פרשיות און דערנאך - הלכות מגילה. היינט ווי קומט עס אז די דינים פון י"ד וט"ו שבאדר ראשון שטייען נאך די דינים פון י"ד וט"ו שבאדר שני?

אין פשטות קען מען זאגן, אז וויבאלד די דינים פון פורים זיינען דא בכל שנה ושנה, משא"כ די דינים פון פורים ושושן פורים קען זיינען נוגע בלויז צו א שנה מעוברת, דעריבער שטעלט ער פריער די דינים פון פורים, ווייל תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם.

אין אמת'ן אבער דארף מען זאגן, אז דער סדר הדינים שבשו"ע, וואס די דינים פון פורים קען שטעלט ער נאך די דינים פון פורים, מחאס אויך מיטן חוכן ופנימיות הענינים. א רא"י צו דעם: די דינים פון פורים דארף מען דאך לערנען אויך אין א שנה מעוברת [ווארום מען קען זיך ניט פארלאזן אויף דעם וואס מען האט זיי שוין געלערנט פאראיארץ, נאר בכל שנה ושנה דארף מען לערנען הלכות הרגל קודם הרגל, ווי ס'איז אפגע- פסק'נט אין שו"ע (ראה שו"ע אדמוה"ז סחכ"ט ס"ג)]. וכידוע דעה סיפור פון רבוחינו נשיאינו, אז בשעת עס קומט צו אן ענין שנוגע למעשה, האל מען זיך ניט פארלאזן אויפן זכרון, נאר מען זאל איבערלערנען דעם ענין נאכ- אמאל קודם המעשה. און דער סדר הלימוד איז דאך כפי סדר הסימנים ווי זיי שטייען אין שו"ע. קומט דאך אויס אז אויך אין א שנה מעוברת לערנט מען פריער די דינים פון פורים שבאדר שני, און ערשט דערנאך - די דינים פון פורים קען שבאדר ראשון. היינט וויבאלד אז ס'איז אזוי אויסגעשטעלט געווארן אז אויך בשנה מעוברת זאל מען לערנען די דינים פון אדר שני פאר די דינים פון אדר ראשון, מוז מען דאך זאגן, אז דער סדר איז מחאים מיטן חוכן ופנימיות הענינים.

איז די הסברה אין דעם: די דינים פון י"ד וט"ו שבאדר ראשון איז א מסובב פון די דינים שבפורים: מצד דעם וואס בי"ד וט"ו אדר שבשנה פשוטה און י"ד וט"ו שבאדר שני, איז אין זיי פאראן די אלע דינים וואס שטייען אין די סימנים פון הלכות מגילה ביז צוט לעצטן סימן, דאס איז רי סיבה אויף די דינים פון י"ד וט"ו שבאדר ראשון וואס שטייען אין לעצטן סימן. און דעריבער איז אויסגעשטעלט געווארן אז אויך בשנה מעוברת זאל מען פריער לערנען די דינים פון פורים, ווייל דורך דעם דוקא וועט ער וויסן דעם טעם און די הסברה אויף די דינים פון י"ד וט"ו שבאדר ראשון.

יא. דעם סימן וואו עס רייזט זיך די דינים פון י"ד וט"ו שבאדר ראשון איז דער רמ"א מסיים מיט די ווערטער "וטוב לב משתה תמיד". איז ניט פאר- שטאנדיק: דער עיקר ענין המשתה ושמחה איז דאך בפורים סתם, איז ווי קומט עס אז אין די דינים פון פורים סתם ברענגט זיט דער רמ"א דעם לשון הכתוב "וטוב לב משתה תמיד", און-אין די דינים פון פורים קען - וואס אין אים איז די שמחה א טך קלענער - דארטן דוקא ברענגט ער עס יא?

ט' זיינען דא אחרונים (ראה שערי תשובה סם) וואס זאגן, אז ווי- באלד דער סימן איז דער לעצטער סימן פון שו"ע, דעריבער איז דער רמ"א מסיים דעם סימן מיט די ווערטער "וטוב לב משתה תמיד", בכדי אז דער סיום פון גאנץ שו"ע זאל זיין מיט א גוטן ענין, ווייל מסיימט בטוב.

ס'איז אבער ניט פארשטאנדיק: דער כלל פון מסיימט בטוב פאסט ווען דער דבר הטוב מיט וועלכן מען איז מסיים, האט א שייכות און א קלעפ צום

קמי מריי"⁴⁷, ומבקש ותובע מהקב"ה שתהי' כבר הגאולה, וענין זה גופא — מתוך תנועה ד"עבדא קמי מריי"!

אוצר החכמה

וכאמור — זהו הפירוש הפשוט ד"עד מתי" בפשוטו של מקרא, וכן ע"פ רמז של מקרא, דרוש של מקרא, ועאכו"כ — סוד של מקרא.

ולכן, אין כל צורך לחפש הוכחה לדבר. — כאשר מוצאים שענין זה מובא בפירוש במקום פלוני — מהיכי תיתי, יכולים לציין זאת, אבל לא באופן שצריכים לחפש ראי' והוכחה לזה. אלא אם כן המדובר אודות יהודי שעדיין לא הגיע לדרגא ד"בן חמש למקרא"... [לפני גיל חמש — ישנו גיל ארבע, ולפני"ז — כשהתינוק מתחיל לדבר, בגיל שנתיים וכו']. במקרה כזה — הרי מכיון שגם הוא יהודי ("ער איז אויך אַ אידיש קינד"), צריכים להביא לו הוכחה שענין זה מפורש בספר פלוני!

ט. ונחזור לעניננו:

כאשר נמצאים בפורים ושושן-פורים קטן — צריכים להשתדל שכל עניני העבודה הקשורים עם ימים אלו יהיו באופן של שטורעם ורעש כו', ועי"ז — הנה בבוא פורים ושושן-פורים גדול, יהיו כל עניני הפורים באופן נעלה ביותר, עד לעילוי שבאין ערוך לגמרי.

ויה"ר שמימי פורים ושושן-פורים קטן "זאל מען אַריינטאַנצן" לפורים ושושן-פורים גדול.

ו"מיסמך גאולה לגאולה"⁴⁸ — מגאולת פורים לגאולת פסח, כולל — הגאולה האמיתית והשלימה, שתהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"⁴⁹, במהרה כימינו ממש, ע"י משיח צדקנו.

* * *

י. בהמשך להמדובר לעיל שכל עניני פורים ושושן-פורים קטן צריכים להיות מתוך שטורעם ורעש כו' — צריכים גם להבהיר ולשלול את טענתם של בעלי מרה-שחורה בענין זה:

ישנו סימן בשו"ע — טוענים הם — שכו מדובר אודות פרטי דיני י"ד וט"ו אדר ראשון (בסוף חלק או"ח⁵⁰), ולא זו בלבד שלא מצינו דין מפורש שצריך להיות שטורעם מיוחד בפורים ושושן-פורים קטן, אלא אדרבה כו', כמבואר שם.

[אין צורך להזכיר את פרטי הענינים שבזה, מכיון שהדבר מפורש בשו"ע, וכל הרוצה יכול לעיין בפנים. ובפרט כאשר מדובר אודות טענתם של בעלי

(47) שבת י' א. (48) מגילה ו' סע"ב. (49) מיכה ו' טו. (50) סתרצ"ז.

"מרה-שחורה" — אינני צריך לפרט ולבאר את כל פרטי טענתם! ומכיון שמדובר אודות הלכה בשו"ע — הלכה הכתובה בלשון ברור שאינו משתמע לתרי אפי — הרי פירוש הדברים הוא כפשוטו! וא"כ, טוענים הם, מה מקום לשמחה באופן של שטורעם ורעש כו' — בפורים ושושן-פורים קטן? והביאור כזה — בפשטות:

גם כאשר מדובר אודות הלכה פסוקה (לא רק שקו"ט שבתורה, באופן ד"אלו ואלו דברי אלקים חיים"⁵¹, כי אם הלכה למעשה) — הנה לפעמים ישנם כו"כ פרטים בדבר, ובמקרה כזה — הכלל הוא שיש להתנהג ע"פ מסקנת הענין.

ועד"ז בעניננו: לאחר כל פרטי הדינים וחילוקי המנהגים בנוגע לפורים ושושן-פורים קטן, מסיק הרמ"א וחותם ומסיים: "וטוב לב משתה תמיד"⁵². יא. אמנם, עדיין צריך להבין:

אמנם, מסקנת השו"ע היא "טוב לב משתה תמיד", אבל בכל זאת, מדוע לא נחבאר ענין זה (שיש להרבות במשתה ושמחה בפורים קטן) בפירוש בשו"ע, כי אם ברמז בלבד?!

כאשר מדובר אודות חב"ד'ניק — הנה מכיון שרוצה להבין כל דבר בחכמה בינה ודעת שבנפשו, שואל הוא: מהי בכל זאת ההסברה שכדבר? בנוגע לפועל — הנהגתו היא באופן דהקדמת נעשה לנשמע, היינו, שמקיים בפועל ממש את מסקנת השו"ע "וטוב לב משתה תמיד", ולכן שמח בשמחה גדולה ברעש ושטורעם כו' גם בפורים ושושן-פורים קטן, אבל ביחד עם זה, יודע הוא שעליו להשתדל שענין זה יחדור גם בשכלו (חב"ד שבנפשו), באופן של הבנה והשגה.

וזהו החילוק בין חב"ד'ניק לא' שאינו חב"ד'ניק: זה שאינו חב"ד'ניק — מסתפק במעשה בפועל ("נעשה") ואינו להוט כל כך להבין כל דבר בשכלו; אבל החב"ד'ניק — יודע שההתחלה היא אמנם בענין ד"נעשה", אבל אח"כ צריך להיות גם הענין ד"נשמע", הבנה והשגה.

הנה הביאור כזה — מובן ע"פ דבריו של אדמו"ר הזקן: בדרושי סוכות⁵³ מבאר אדמו"ר הזקן את הענין ד"הקפות", שלמרות

51) עירובין יג, ב. 52) ראה גם ט"ז ושערי תשובה שם בפירוש דברי הרמ"א. 53) לקו"ת סוכות פ סע"ג.

ש"אינו אלא מנהג", הרי אדרבה — ענין זה מורה על גודל מעלתו, שלכן לא ניתן להכתב אפילו בתושבע"פ.

וכמבואר שם שזהו ע"ד העילוי דניסוך המים לגבי ניסוך היין. שלמרות שניסוך היין מפורש בתושב"כ וניסוך המים הוא רק בתושבע"פ, והרי דבר שהוא מן התורה ספיקו לחומרא, משא"כ ספיקא דרבנן לקולא⁵⁴ נזאת — למרות שחמורים דברי סופרים כו' וחביבים דברי סופרים כו'⁵⁵], מ"מ, ניסוך המים נעלה יותר מניסוך היין, ומה שאינו מפורש בתושב"כ — הרי אדרבה, היא הנותנת: מפני גודל מעלתו לא ניתן להכתב בתושב"כ. ולמעלה מזה — הענין ד"הקפות", שלא ניתן להכתב אפילו בתושבע"פ.

[ויש לומר, שהמנהג ד"הקפות" הי' בכל הדורות, החל מזמנו של משה רבינו. וכפי שאומרים בפיוט "אגיל ואשמח כו'" — "משה שמח בשמחת תורה", שהכוונה בזה — בפשטות — ש"משה שמח בשמחת תורה" באותו אופן שבו שמחים בימינו אלו — "להקיף". . הקפות עם הספרים סביב התיבה", שלכן מביאים ראי' מענין זה בנוגע לשמחה שלנו. ואפילו בלאה"כ — לא מסתבר לומר שבדור מסויים החליט משהו להנהיג מנהג חדש של עריכת "הקפות" (בשמע"צ ו) שמח"ת — מדוע ילכו כולם בעקבותיו לחדש מנהג חדש, "מה יום מיומיום"? ! — בשלמא בנוגע לעירובין ונט"י שתיקן שלמה המלך⁵⁶, הרי זה מפני שמקודם לכן לא הי' צורך בענין זה, ועד"ז בעניני גזירות וסייגים שנתקנו בזמן מסויים — מכיון שמקודם לכן לא הי' מקום לחשש זה. משא"כ בנוגע למנהג ד"הקפות" — הרי אין כל סיבה שבחקופה מסויימת יחדשו מנהג זה. אלא ודאי הי' מנהג זה גם בזמנו של משה רבינו;

אלא שגם בזמנו של משה רבינו הי' זה בגדר של "מנהג", ולא בגדר של דין והלכה. וע"ד שמצינו שמה רבינו תיקן שהיו קורין בתורה בשני ובחמישי ובשבת כדי שלא ילכו ג' ימים בלא תורה⁵⁷, שענין זה לא נכתב בתורה מכיון שנקבע בתור "תקנה". ומזה מובן גם בנוגע לענין של מנהג].

ועפ"ז יש לומר בנוגע לענינו (משתה ושמחה דפורים ושושן-פורים קטן): מה שלא מצינו מנהג זה בפירוש אפילו בשו"ע, ודלא כהמנהג דהקפות המפורש (עכ"פ) בשו"ע⁵⁸ — הרי זה מורה שמנהג זה נעלה כל כך עד שלא ניתן להכתב בפירוש (כי אם ברמז) אפילו בשו"ע.

יב. ויש להוסיף ביאור בזה — ובהקדים:

(54) ביצה ג, ב. (55) שהש"ר (עה"פ א, ב) ב. ודאה סנהדרין פת, ב. ובכ"מ. (56) ראה שבת יד. ב. עירובין כא, ב. ועיין רמב"ם הל' עירובין פ"א סה"כ ואל"ך. (57) ראה בכ"פ פב, א. רמב"ם הל' חפלה רפ"ב. (58) רמ"א או"ח סתרס"ט.

בנוגע למ"ש הרמ"א בסיום חלק או"ח בשו"ע "טוב לב משתה תמיד" — איתא באחרונים⁵⁹: "בחכמה יסד חתימה מעין פתיחה, שני תמידין כסדרן הוא, פתח בריש הגהותיו שויתי ה' לנגדי תמיד, וחתם וטוב לב משתה תמיד וכו'". כלומר: חלק "אורח חיים" שבשו"ע ענינו — כשמו — לבאר את "אורח החיים" של יהודי במשך כל ימי חייו. ולכן, בהתחלה וסיום דחלק זה מרמז לב' תמידין, "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים", "תמיד" אחד בבוקר, בהתחלת "אורח חיים": "שויתי ה' לנגדי תמיד", ו"תמיד" אחד בין הערביים, בסיום "אורח חיים": "טוב לב משתה תמיד". אמנם, עדיין צריך להבין:

הלשון "טוב לב משתה תמיד" הוא לשון הכתוב⁶⁰, וא"כ, הרי חיוב זה הוא במשך כל השנה כולה, וא"כ, מדוע מביאו הרמ"א בהלכות פורים קטן, שמוזה מוכן שכוונתו להדגיש חיוב זה בנוגע לפורים קטן — לכאורה, מקומו בהתחלת השו"ע, בהתאם לסדר ההלכות בשו"ע, שלכל לראש באים ההלכות השייכות מידי יום ביומו, הלכות נט"י, הלכות ברכות השחר, וכו"ב, ולאח"ז באים הלכות שבת, ימים טובים וכו', עד להלכות מגילה, ובסופן — ההלכות השייכות לפורים-קטן (מכיון ש"תדיר ואינו תדיר קודם"⁶¹). ועפ"ז — מכיון שהענין ד"טוב לב משתה תמיד" הוא ענין תמידי, בכל יום ויום, הרי מקומו — בהתחלת "אורח חיים", ולא בסופו, בהלכות פורים קטן?

ויש לומר הביאור בזה — שהענין ד"טוב לב משתה תמיד" צריך להיות בכל ימי השנה, "תמיד", אלא שעיקר ההדגשה כענין זה היא — בפורים קטן, כדלקמן. כלומר: כללות עבודת האדם בכל יום ויום (התחלת השו"ע) צריכה להיות בשמחה וטוב לב, ואין כל חידוש בדבר — שהרי מקרא מלא דבר הכתוב⁶² "עבדו את ה' בשמחה", היינו, שבכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה צריך יהודי לעבוד את קונו מתוך שמחה וטוב לב. אמנם, החידוש שבדברי הרמ"א ("טוב לב משתה תמיד") בסוף "אורח חיים" הוא — בנוגע לגילוי הדבר בהדגשה מיוחדת, היינו, שענין זה, שישנו אמנם בכל השנה כולה, מתגלה ביתר הדגשה בסוף "אורח חיים" (בפורים-קטן, כדלקמן).

יג. והביאור בזה — יובן גם מענין הקשור עם שמח"ת. ובהקדים: שמח"ת הוא סיום המועדים דחודש תשרי — חודש שהוא "מרוכה במועדות"⁶³, שהתחלתו בראש השנה, וסיומו בשמח"ת.

59) שערי תשובה סוף חאו"ח. וראה נמוקי אור"ח (להרה"צ וכו' ממונקאטש) סתרצ"ז ס"ב. 60) משלי טו, טו. 61) ברכות נא, סע"ב. ובכ"מ. 62) תהלים ק. ב. 63) כ"י לטור או"ח סתרצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז או"ח סתרצ"ב ס"ב.

ומבואר בדרושי חסידות (החל מדרושי אדמו"ר הזקן⁶⁴, וכן בדרושי רבותינו נשיאנו שלאח"ז) שהעבודה דראש השנה היא באופן ד"גילו ברערה"⁶⁵, היינו, שהשמחה היא מכוסה ונסתרת כו', וכחג הסוכות שמע"צ ושמח"ת, "זמן שמחתנו", באה שמחה זו (שהיתה בר"ה באופן של כיסוי) לידי גילוי.

כלומר: גם העבודה דר"ה היא מתוך שמחה, ואדרבה: אם קיום כל המצוות צריך להיות בשמחה, הרי עאכו"כ כאשר מדובר אודות העבודה ד"תמליכוני עליכם"⁶⁶, שהיא שורש ומקור כל עניני העבודה, כמאמר⁶⁷ קבלו מלכותי ואח"כ אגזור עליכם גזירות — בודאי שעבודה זו היא מתוך שמחה. אלא שמחה זו היא מכוסה בענין היראה, והגילוי שלה — בשמח"ת, סיום כל המועדים.

והנה, "תשרי" אותיות "רשית"⁶⁸, היינו, שמחודש תשרי לומדים בנוגע לכל השנה כולה, שכשם שבחודש תשרי מתגלה ענין השמחה שישנה בהתחלת החודש (בר"ה) — בסיום החודש (בשמח"ת), כמו כן מוכן בנוגע לכל השנה כולה, שענין השמחה שישנה בעבודת כל ימי השנה (התחלת השו"ע), מתגלה בסיום השו"ע:

בהתחלת "אורח חיים" כותב הרמ"א: "שויתי ה' לנגדי תמיד, הוא כלל גדול בתורה כו', כשישים אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו כו', מיד יגיע אליו היראה וההכנעה בפחד הש"י כו', ובשכבו על משכבו ידע לפני מי הוא שוכב, ומיד כשיעור משנתו יקום בוריוות לעבודת בוראו יתברך ויתעלה".

והנה, דעת לנכון נקל שהתכוננות זו מביאה לידי רגש נוסף (מלבד הרגש היראה כו') — רגש של שמחה ואושר, כפי שמבין אפילו ילד קטן שלא ניתן לתאר ענין של שמחה ואושר יותר גדול מזה שמלך מלכי המלכים הקב"ה בא לחדרו ועומד על יד מטתו (עוד קודם שנוטל ידיו) ! אלא מאי — רגש השמחה מכוסה ונסתר במעמד זה, מכיון שהרגש הגלוי הוא — ענין היראה.

וא"כ, הרי זה ע"ד ובדוגמת הענין דראש השנה, שעבודת היום היא — "תמליכוני עליכם", שענין זה פועל רגש של יראה וכיטול, כך שהשמחה והאושר הגדול על שזוכה שהמלך מקבל את הכרתו — מכוסה ונסתרת היא, מכיון שבגלוי נמצא הוא ברגש של יראה וכיטול.

מתי מתגלה, איפוא, ענין השמחה באופן גלוי ובהרגשה? — הנה:

64) לקו"ת נצבים מז, א ואלך. 65) תהלים ב, יא. 66) ר"ה טז, א, לד, ב. 67) ראה מכילתא ויל"ש עה"פ יתרו כ, ג. פרש"י עה"פ אחרי יח, ב. 68) בעה"ט עה"פ עקב יא, יב.

⁶⁸ביום השבת — למרות שמקדשים על היין בערב ובבוקר וועד שיש נוהגים לשתות יין גם בסעודה שלישית], ויין ענינו שמחה, ובפרט ע"פ מ"ש בספרי "וביום שמחתכם אלו השבתות", מ"מ, ענין השבת בהלכה (שו"ע) הוא — תענוג, ולא שמחה⁶⁹;

בימים טובים, שבהם ישנו ציווי מן התורה "ושמחת בחגך"⁷⁰ — הרי השמחה היא במדידה והגבלה, כפס"ד השו"ע⁷¹: "חייבים ב"ד להעמיד שוטרים ברגלים כו'" כדי לשמור ולהזהיר שהשמחה תהי' במדידה והגבלה; ואפילו בימי הפורים, שבהם ישנו חיוב ע"פ שו"ע "לבסומי כו' עד דלא ידע"⁷² — הנה, מכיון שישנם כו"כ מצוות מיוחדות שצריכים לקיימם בימי הפורים, מקרא מגילה, משלוח מנות ומתנות לאביונים, אמירת "ועל הניסים" וכו', הרי מובן, שאי אפשר לקיים את הענין ד"משתה ושמחה" במשך כל היום כולו.

אמנם, בפורים-קטן שבו אין החיוב דמקרא מגילה, אמירת ועל הניסים וכו' — הרי אין כל סיבה שלא יוכל לקיים את הענין ד"משתה ושמחה" (שווה העבודה המיוחדת לימי הפורים) בכל רגע פנוי במשך כל היום כולו (ובודאי יש לו זמן פנוי יותר מאשר בפורים גדול). — ונמצא, שהענין ד"(טוב לב) משתה תמיד" כפשוטו מתגלה בפורים-קטן!

ובזה גופא — ישנו עילוי בשושן-פורים לגבי פורים: מכיון שבשושן-פורים איך הדינים המיוחדים דימי הפורים — יש זמן פנוי יותר לענין השמחה מאשר בפורים עצמו. ומזה מובן שכן הוא בנוגע לפורים-קטן, שבשושן-פורים קטן ישנו עילוי בענין השמחה לגבי פורים קטן. וכל זה — מלבד הכלל ד"מעלין בקודש"⁷³ בכל עניני קדושה.

יד. ויש להוסיף — שענין זה מודגש ביותר כימינו אלו, דרא דעקבתא דמשיחא:

דובר כמ"פ שכאשר רואים שישנה הוספה בענינים בלתי-רצויים — צריכים להוסיף יותר בעניני טוב וקדושה. וע"ד "בקעה מצא וגדר בה גדר"⁷⁴. ועפ"ז, כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושך יכסה ארץ גוי"⁷⁵, "מלכיות מתגרות זו בזו"⁷⁶ — הרי בודאי שצריכים להוסיף בכל עניני קדושה. ובמכ"ש וק"ו: אם מצב של "בקעה" בלבד מעורר את הצורך ד"גדר בה גדר", הרי עאכ"כ כאשר מדובר אודות ענין גרוע יותר — חושך כפול ומכופל.

(69) ראה לקו"ש חט"ז ע' 522, וש"נ. (70) ראה טז, ד. (71) אר"ח סו"ס תקכט. (72) שו"ע אר"ח סתר"ה ס"ב. (73) ברכות כח, א. וש"נ. וראה זח"ג קסב, ב. (74) עירובין ו, א. וש"נ. (75) ישע"י, ס. ב. (76) מדרש לקח טוב עה"פ לך יד, א.

ולכן, במצב כזה יש צורך להוסיף בכל עניני טוב וקדושה, מתוך שמחה של מצוה.

ואם יש ספק בנוגע לדבר מסויים אם הוא ענין של קדושה — הרי מכיון ש"שני התמידין" [ש"וית' ה' לנגדי תמיד" ו"טוב לב משתה תמיד"] קשורים זה בזה, מובן, שלכל לראש יש להוסיף בענין השמחה. ובפרט שמכיון ש"שמחה פורץ גדר" — הרי עי"ז גופא יפעל שיהי' זה דבר של קדושה, הקשור עם "ש"וית' ה' לנגדי תמיד".

טו. עוד נקודה עיקרית בנוגע להדגשת ענין השמחה בימינו אלו — מובנת ע"פ דברי ה"באר היטב" בסוף "אורח חיים".

ובהקדים: אף שכדרך כלל מביא ה"באר היטב" את דבריהם של נו"כ השו"ע (מג"א, ט"ז וש"ך), ולכן, לא מציינים (כל כך) לדברי הבאה"ט, כי אם למקור הדברים בנו"כ השו"ע — הרי בכו"כ מקומות מוסיף הבאה"ט עוד ענינים, כו', ואז מציינים לדבריו כו', ומה גם — שזכה שפירושו יודפס על גליון השו"ע (ברוב הוצאות השו"ע)!

וז"ל הבאה"ט על דברי הרמ"א "טוב לב משתה תמיד": "תמיד — בית תאפרתנו במהרה יעמוד, וביראה אותו נעבוד, נכון יהי' הר הבית בראש הרים עדי עד".

[ולהעיר — שענין זה ("נכון יהי' הר בית ה' בראש ההרים") מובא גם בזהר ובהערות אדמו"ר דפרשתנו, כפי שיתבאר לקמן (סכ"ט)].

ויש לומר, שבזה מרומז שההוספה בענין ד"טוב לב משתה תמיד" ממהרת ומזרזת את קיום היעוד "בית תפארתנו במהרה יעמוד כו'".

טז. בהמשך להמדובר אודות "טוב לב משתה תמיד" — הרי כאן המקום להעיר אודות ענין מסויים בקשר לחלוקת משקה:

נהוג לאחרונה שמפעם לפעם נותנים בקבוקי משקה מהתוועדות בקשר עם מאורע מסויים, ולדוגמא: מסיבת מלוה-מלכה, סעודה לגמרה של תורה⁷⁷, וכן כאשר שולחים "שליח" למקום מסויים כדי לעסוק בהפצת היהדות והפצת המעיינות, ובכלל זה עריכת התוועדות חסידית במקום כואו — כדי להשתתף ולשתף את כל הנמצאים בהתוועדות במאורע הנ"ל.

וקשר זה נעשה ע"י נתינת משקה מההתוועדות — בהתאם לתורת אדמו"ר הזקן שנתפרסמה ע"י אדמו"ר מהר"ש⁷⁸ [שענינו "לכתחילה אריבער"⁷⁹] שלעתיד לבוא יהי' "כולה משקה", כלומר, שענין זה מהוה "הכנה" הממהרת ומזרזת קיום יעוד זה.

(77) ראה שהש"ר פ"א, ט. רמ"א יו"ד סרמ"ו סכ"ו. (78) המשך וככה תרל"ז פמ"ו. (79) אגרות קודש אדמו"ר מהר"ש ח"א ע' תר"ז. לקו"ש ח"א ע' 124. ועוד.